



Arrest

nr. 182 930 van 24 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 augustus 2016 tot intrekking van verblijf (bijlage 14^{ter}), aan de verzoekster ter kennis gegeven op 26 augustus 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AHMADZADAH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 augustus 2014 dient de verzoekster, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Islamabad een visumaanvraag type D (lang verblijf) in met het oog op gezinshereniging met haar Afghaanse echtgenoot, F.F., die op 29 november 2011 door de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als vluchteling werd erkend. Op 24 november 2014 wordt de beslissing genomen tot afgifte van een visum type D.

1.2. Op 25 augustus 2016 neemt de gemachtigde een beslissing tot intrekking van verblijf (bijlage 14ter). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 26 augustus 2016 aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

(...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

□ de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat zij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel, §5 van de wet van 15.12.1980 om in haar eigen behoeften en deze van haar familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, 1§, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De A-kaart van betrokkene vervalt op 06.03.2016. Op 08.03.2016 vraagt de gemeente in naam van betrokkene een verlenging van haar verblijfskaart en legt volgende stukken voor: een ziektekostenverzekering voor het ganse gezin, een geregistreerd huurcontract, een bewijs van goed gedrag en zeden, VDAB inschrijving volledig werkloze op 04.05.2015, overeenkomst opleiding VDAB (getekend op 08.03.2016), attest OCMW koppel niet meer ten laste sinds 1 april 2015 en werkloosheidsuitkering startende van juni 2015 tot en met februari 2016

Er zijn geen stukken over gemaakt waar men bewijst actief op zoek te gaan naar werk bijvoorbeeld sollicitaties. Uit deze laatste stukken blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarde over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen te beschikken en dit niet ten laste zijn van de openbare overheden en/of bewijzen dat men actief op zoek is naar werk.

Betrokkene ondertekende op 23.03.2016 een document waarbij bewijzen worden gevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele / sociale banden met land van herkomst) werden volgende documenten overgemaakt :

**Huwelijksakte van betrokkene: deze huwelijksakte toont aan dat ze getrouwd zijn en een gezin vormen, dit wordt niet betwist (datum huwelijk in rijksregister op 23.08.2013 in Afghaanse ambassade in Peshawar / Pakistan)*

**SIS-kaart (geldig vanaf 09.06.2012) op naam van echtgenoot van betrokkene (F., F. (...)): Een SIS-kaart bewijst dat de echtgenoot van betrokkene een ziektekostenverzekering had, dit is niet relevant voor de situatie van betrokkene*

**Getuigschrift van beroepsopleiding (VDAB), 'Nederlands voor anderstaligen voor technische beroepen' op naam van F. F. (...), behaald op 29.04.2016: Deze opleiding gevolgd door haar echtgenoot/referentiepersoon toont niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, aangezien het niet over betrokkene zelf gaat. Dit getuigschrift dateert ook al meer dan een maand na het vragen van het socio-economisch onderzoek.*

**Handgeschreven verklaart referentiepersoon (echtgenoot van betrokkene) gesolliciteerd te hebben op bepaalde data met af en toe een stempel of telefoonnummer van een bedrijf: eerste sollicitatie op 10.05.2016. in totaal vier sollicitaties met stempel in mei, vier sollicitaties in juni (met stempel) en drie sollicitaties in juli waarvan twee met telefoonnummer en andere met uitleg, een blad met vier data zonder stempel of verdere uitleg: Deze sollicitaties dateren ook al van meer dan een maand na het vragen van het socio-economisch onderzoek Bovendien bestaat de sollicitatie uit een datum en een stempel. Er zijn geen sollicitatiebrieven aanwezig en ook geen verwijzing naar vacatures.*

Opmerkelijk is het feit dat er geen stukken van opleiding of sollicitaties aanwezig zijn in de overgemaakte stukken die voor het vervallen van de A-kaart van betrokkene te plaatsen zijn. Ook al is betrokkene met een visum gezinshereniging naar hier gekomen, en is referentiepersoon en betrokkene dus zeker op de hoogte van het voorleggen van bestaansmiddelen of alvast het actief zoeken naar werk. De referentiepersoon is intussen al legaal in België in 2011.

Er zijn geen stukken over gemaakt van betrokkene die aantonen dat zij op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Aangezien betrokkene pas recentelijk in België gevestigd zijn (in het vreemdelingenregister opgenomen op 01.02.2015), is het ondenkbaar dat er geen banden meer zijn met land van herkomst. Er zijn verder geen bezwarende documenten overgemaakt die het tegendeel beweren. Medisch zijn er ook geen bezwaren aanwezig die een terugkeer in de weg staan.

*Het feit dat betrokkene recentelijk een kind heeft, geboren in België, is geen reden om haar automatisch te ontslaan van de verplichting om te voldoen aan de voorwaarden van de verblijfskaart. De aard en de hechtheid van de gezinsband wegen niet op tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen. Het hoger belang van het kind wordt niet geschaad indien de referentiepersoon zich inspannt om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden zoals niet ten laste van de openbare overheden zijn of allerm minst actief zoeken naar werk.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3.1.1. In een eerste middel van haar synthesememorie voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 10, 11, 12bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7 en 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: Gezinsherenigingsrichtlijn), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van "het beginsel van behoorlijk bestuur".

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Eerste onderdeel: Actief werk zoeken is aangetoond

De overheid dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te stoen op een correcte feitevinding.¹ De overheid dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Het aspect van een correcte feitegang of voorlichting vormt een belangrijk element van het zorgvuldigheidsbeginsel. Een zorgvuldige besluitvorming

impliceert immers dat de overheid op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot haar besluit komt.²

Een zorgvuldige overheid dient er aldus op toe te zien dat de vergaarde feiten volledig zijn, en tevens juist worden verwerkt en beoordeeld.

In uitvoering van artikel 11,2 Vreemdelingenwet werd er ten onrechte een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster in België. De bestreden beslissing tot intrekking van verblijf steunt op grond van de stelling dat verzoekster niet meer voldoet aan één van de voorwaarden van de Vreemdelingenwet, met name dat de echtgenoot van verzoekster niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken zoals vereist door artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij negeert de specifieke omstandigheden, eigen aan het dossier van verzoekster. Verzoekster verwijst naar de werkloosheidsuitkering die haar echtgenoot heeft ontvangen in de periode van juni 2015 tot en met februari 2016. De verwerende partij was dus wel degelijk op de hoogte van het feit dat de heer F. (...) op het ogenblik van de beslissing werkloos was en dus dan ook werkloosheidsuitkering ontving. Verzoekster verwijst naar haar stukken die zij bij de gemeente heeft neergelegd en die zij thans nogmaals voorbrengt.

In dit kader dient met artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet rekening gehouden te worden: "(...)"

De heer F. F. (...) werd voor de eerste maal op 2 april 2014 tewerkgesteld bij de firma S. (...) SPRL. Op 30 november 2014 verbrak de firma S. (...) SPRL wegens bedrijfseconomische redenen de voormelde arbeidsovereenkomst eenzijdig op. Hierna was hij op zoek naar werk en heeft hij al gauw met ingang van 17 maart 2015 een tewerkstelling in het kader van het artikel 60, § 2 van de OCMW - wet uitgeoefend. De heer F. F. (...) heeft met andere woorden steeds gewerkt telkens wanneer hij hier de kans toe kreeg.

Met betrekking tot deze tewerkstellingen legt verzoekster de arbeidsovereenkomsten van haar echtgenoot voor. Daarnaast dient extra belicht te worden dat de heer F. F. (...) zijn uiterste best doet om een tewerkstelling te krijgen.

Reeds vóór het socio-economisch onderzoek was de heer F. F. (...) op zoek naar werk en klopte hij (letterlijk) aan bij verschillende bedrijven, waarna hij werd weggestuurd omdat er geen vacatures beschikbaar waren.

Tijdens de procedure legde verzoekster wel degelijk relevante documenten voor op grond waarvan de verwerende partij kon besluiten dat er in casu rekening moest worden gehouden met de werkloosheidsuitkering van de heer F. F. (...) aangezien hij meer dan voldoende heeft bewezen dat hij actief werk zoekt.

Ten onrechte heeft de verwerende partij de voorgelegde stukken niet in aanmerking komen. Hierbij zijn de volgende stukken uiterst belangrijk:

- Overeenkomst tussen VDAB en de heer F. F. (...) d.d. 08.03.2016 (stuk 2 dossier verzoekster)*
- Inschrijvingsbewijs VDAB d.d. 08.03.2016 (stuk 3 dossier verzoekster)*
- Getuigschrift van beroepsopleiding: Nederlands voor Anderstaligen voor Technische beroepen d.d. 29.04.2016 (stuk 4 dossier verzoekster)*
- Sollicitatiebewijzen maand mei, juni, juli 2016 (stuk 5 dossier verzoekster)*
- Werkloosheidsuitkeringen (stuk 6 dossier verzoekster)*

Verzoekster legt met andere woorden talrijke documenten voor waaruit meer dan genoegzaam blijkt dat de heer F. (...) volop aan het solliciteren is, een relevante opleiding volgt en er alles aandoet teneinde zijn tewerkstellingsmogelijkheden te optimaliseren.

Vergeefs tracht de verwerende partij in de nota voor te houden dat door verzoekende partij geen enkel stuk wordt overlegd waaruit blijkt dat men actief op zoek gaat naar werk, zoals onder meer sollicitatiebewijzen.

Het feit dat hij zich voorbereidde voor een technische beroep en dus reeds op 29 april 2016 slaagde voor het opleidingsonderdeel 'Nederlands voor Anderstaligen voor Technische Beroepen (stuk 4 dossier

verzoekster) toont aan dat hij actief werk zoekt. Het enkele gegeven dat hij zich heeft ingeschreven bij de VDAB bewijst dat hij werkwilbig is. Dat hij daarnaast een overeenkomst heeft ondertekend en een specifieke opleiding volgt toont aan dat hij voldoet aan de voorwaarden van de wet. De verwerende partij lijkt dit niet te betwisten. Zij merkt enkel het volgende op: 'opmerkelijk is het feit dat er geen stukken van opleiding of sollicitaties aanwezig zijn in de overgemaakte stukken die voor het vervallen van de A-kaart van betrokkene te plaatsen zijn.'

Door te oordelen dat er geen stukken van opleiding of sollicitaties voor het vervallen van de A-kaart zijn neergelegd, voegt de verwerende partij een voorwaarde toe aan de wet die niet voorzien is in artikel 10 van de Vreemdelingenwet, die daarentegen juist een ruime appreciatiebevoegdheid toekent aan de verwerende partij.

In de nota voert de verwerende partij aan dat het daarbij niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om rekening te houden met de data van de voorgelegde stukken, en met het feit dat deze stukken allen pas dateren van na het vervallen van de A-kaart*. Volgens de verwerende partij houdt de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening met de voorgelegde stukken, maar geeft aan dat deze zeer beperkt zijn, dat deze bewijzen pas werden verzameld na te zijn uitgenodigd, en dat de gemachtigde van de Staatssecretaris weegt deze stukken af tegen de verblijfsduur van de referentiepersoon.

Primo, de repliek van de verwerende partij is weinig ernstig en toont aan dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht.

Secundo, verwijzend naar het arrest van de Raad van State nr. 230.750 van 2 april 2015 — wat in casu niet toepasbaar is en de feiten van die zaak geenszins te vergelijken valt met de huidige zaak — tracht de verwerende partij de situatie van verzoekster en haar echtgenoot (overigens destijds een asielzoeker en pas bij CGVS-beslissing d.d. 29.11.2011 erkend als vluchteling) te vergelijken met een onderdaan uit Marokko die in tegenstelling tot verzoeksters echtgenoot reeds lange tijd in België verbleef en sedert lange tijd werkzoekende was. Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 115 602 van 12 december 2013 dat betrekking heeft op dat cassatieberoep vermeldt het volgende:

"WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

I. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 december 2007 huwde verzoekster te Marokko met M.Z., van Marokkaanse nationaliteit en gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur in België.

1.2. Verzoekster kwam in augustus 2010 het Rijk binnen met een visum type D.

1.3. Op 5 oktober 2010 werd verzoekster in het bezit gesteld van een vreemdelingenkaart A, die verlengd werd op 25 augustus 2011.

1.4. Op 28 november 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage I4ter). Verzoekster werd hiervan in kennis gesteld op 4 december 2012. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel II, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: E.H.

Voorna(a)m(en): N.

Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te: (...) gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden. □ de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 1152 eerste lid, 1°). De echtgenoot heeft niet bewezen dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, zoals voorzien in artikel 10, §5, om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Zoals bepaald in art 10 §5 wordt de werkloosheidsuitkering slechts in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. Uit het dossier blijkt dat de echtgenoot sedert 17.10*2001 tot op heden bijna continu uitkeringsgerechtigd volledig werkloos is geweest. De laatste inkomsten op basis van werkprestaties betreffen inkomsten uit interimwerk voor twee weken in 2008. Daarnaast zijn er bewijzen dat hij inkomsten had uit contractueel werk in 1999. Verder heeft de echtgenoot pas in september 2012, na

betekening van de brief d.d. 06.09.2012 van DVZ waarin duidelijk was dat het verblijfsrecht van de echtgenote in het gedrang kwam, moeite gedaan om te bewijzen dat hij actief op zoek is naar werk: er zijn 4 kandidaturen voor jobs via een interim bureau, er is het bewijs van inschrijving bij een ander interimbureau en er is het bewijs van 1 gewerkte dag via een derde interimbureau. Deze zeer recente pogingen wegen niet op tegen de zeer langdurige periode van quasi onafgebroken werkloosheidsuitkeringen. Wat betreft artikel 11§5 van de wet van 15.12.1980 kan het volgende gesteld worden: betrokkene is pas sedert augustus 2010 in België. Daardoor is het tevens ondenkbaar dat er geen banden meer zijn met het land van herkomst. Het feit dat betrokkene gehuwd is en het koppel een kind heeft, weegt niet op tegen de zeer lange periode van onafgebroken werkloosheidsuitkeringen van de echtgenoot. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen "

In tegenstelling tot bovengeciteerde zaak is verzoeksters echtgenoot geenszins continu (lees: meer dan tien jaar!) werkloos geweest. Uit de feiten blijkt dat verzoeksters echtgenoot werkwilgig is* Het gaat nota bene over iemand die niet zo lang geleden asielaanvraag had ingediend en aan wie pas bij beslissing van het CGVS d.d. 29.11.2011 de hoedanigheid van vluchteling werd toegekend (stuk 15 dossier verzoekster), waarna hij bovendien een periode in 2014 en 2015 heeft gewerkt en dan ook tewerk werd gesteld door twee werkgevers. Daarnaast wordt er nergens in de bestreden beslissing gesteld dat het slechts om 'recente pogingen zouden gaan en nergens in de beslissing werden er motieven opgenomen waaruit verzoekster kan vaststellen dat de verwerende partij de toets van de redelijkheid heeft doorgevoerd* De bestreden beslissing doet hoofdzakelijk de indruk wekken dat de sollicitaties niet in aanmerking worden genomen omdat er geen sollicitatiebrieven en verwijzing naar vacatures aanwezig zijn* Dit wordt overigens herhaald en ettelijke keren benadrukt in de nota van de verwerende partij* Meer nog, in de bestreden beslissing wordt gewoonweg gesteld dat het 'opmerkelijk is het feit dat er geen stukken van opleiding of sollicitaties aanwezig zijn in de overgemaakte stukken die voor het vervallen van de A-kaart van betrokkene te plaatsen zijn.'

De vraag in de huidige zaak is dan ook niet beperkt of de verwerende partij al dan niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Wat betreft de appreciatiebevoegdheid waarop de verweerder zich in de nota baseert, dient verzoekster te benadrukken dat een discretionaire bevoegdheid nog steeds dient te worden aangewend binnen het door de wetgever voorziene kader, namelijk dat men het bewijs aanbrengt dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden. Het beschikken over een discretionaire bevoegdheid impliceert niet dat het bestuur geheel ongebonden is in de uitoefening van deze bevoegdheid. Verzoekster wijst er in deze ook op dat uit de memorie van toelichting bij de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt dat bij de wijziging van artikel 10 van de vreemdelingwet, precies de primaire bekommernis was van de wetgever om de situatie van misbruiken te voorkomen

"(...)

e) Verlenging van de periode voor de controle van het vervullen van de voorwaarden voor de gezinshereniging

Artikel 16 van de voornoemde richtlijn voorziet de gevallen waarin het verzoek tot gezinshereniging kan worden geweigerd, maar ook ingetrokken. Dit kan worden gedaan wanneer de gestelde voorwaarden niet meer worden vervuld, wanneer de gezinshereniger geen werkelijk huwelijk- of gezinsleven meer onderhoudt met zijn gezinsleden of in het geval van fraude.

Artikel 15, § 1, van de richtlijn voorziet trouwens dat de leden van het kerngezin, uiterlijk na een verblijf van vijf jaar, recht hebben op een autonome verblijfstitel, onafhankelijk van de gezinshereniger.

Bij de huidige stand van de wetgeving wordt, na een zeer korte termijn, een definitief verblijfsrecht toegekend aan de personen die van de gezinshereniging genieten. Deze procedure maakt het niet mogelijk om de vastgestelde misbruiken efficiënt te bestrijden (schijnhuwelijken, schijnadopties, het in de steek laten van de naïeve echtgenoot nadat de verblijfstitel werd afgeleverd...). In overeenstemming met de voornoemde bepalingen van de richtlijn vervangt het ontwerp, met betrekking tot de personen die van artikel 10 genieten, dit systeem door de toekenning, in eerste instantie (drie jaar), van een tijdelijk verblijfsrecht, dat kan worden beëindigd, volgens de vastgestelde modaliteiten, indien wordt vastgesteld dat de hoofdzakelijke voorwaarden voor de gezinshereniging niet meer worden vervuld (echtscheiding, geen gezamenlijk gezinsleven, ...). Pas na afloop van deze eerste periode wordt een

onbeperkt en autonoom verblijfsrecht toegekend aan de betrokkene. (Parl.St. Kamer, nr. 2478/001, p. 23-24)

Indien de verwerende partij zou kunnen worden gevolgd in zijn stelling dat tal van sollicitaties alsook opleiding daterend na het vervallen van de A-kaart niet in aanmerking zouden komen als actief zoeken naar werk, ongeacht de eigen situatie van verzoekster en haar echtgenoot en dit gelet op de bewijzen die wel worden voorgelegd, zou zulks niet alleen sporen met de doestelling van de wetgever alsook ingaan tegen het redelijkheidsbeginsel, maar zou er tevens voorwaarde worden toegevoegd aan de wet.

De verwerende partij is zeer onzorgvuldig geweest en heeft geen aandacht besteedt aan de bepalingen van de opleidingsovereenkomst met de VDAB d.d. 08.03.2016, met name art. 10 dat het volgende stelt: "Na het beëindigen van de actie dient de cursist contact op te nemen met de hieronder vermelde persoon. Deze zal de cursist verder helpen bij zijn zoektocht naar werk Trajectbegeleider: (...)"

Verwerende poneert in de nota ten onrechte dat zulke bepaling niet aantoonde dat verzoeksters echtgenoot daadwerkelijk actief op zoek is naar werk.

Daarnaast staat het vast dat de heer F. (...), nu hij in tegenstelling tot eerder weet dat hij geschreven bewijzen dient voor te leggen, sollicitatiebewijzen heeft voorgelegd. Dit wordt door de verwerende partij niet betwist.

In de nota benadrukt de verwerende partij dat de sollicitaties uitsluitend moeten blijken uit een datum en een stempel, voorhoudende dat door verzoekende partij geen sollicitatiebrieven worden overlegd, noch verwezen naar vacatures* Ter zake dient te worden opgemerkt de handgeschreven sollicitatiebewijzen, die daarenboven voorzien zijn van stempel van de desbetreffende firma's en hun antwoorden dat ze op dit moment niemand zoeken, ten onrechte niet in aanmerking werden genomen als sollicitatiebewijzen.(stuk 5 dossier verzoekster)

De verwerende partij neemt verzoekster in de nota kwalijk dat er geen 'sollicitatiebrieven' werden overlegd, noch verwezen naar vacatures. Artikel 10 §5 °3 van de vreemdelingenwet stelt echter het volgende: "(...)". Volgens dit artikel is aldus belangrijk dat men bewijsstukken kan voorleggen. Er wordt geenszins verlangd dat er naar vacatures zou moeten worden verwezen, noch wordt er gesteld op welke wijze men dient te solliciteren, laat staan dat de wetgever de betekenis van een sollicitatiebrief zou definiëren. Het bewijs van het actief naar werk zoeken is vrij. (Raad van State, arrest nr. 230.750 van april 2015) Ten onrechte stelt de verwerende partij in de nota dat verzoekster slechts een andere mening zou zijn toegedaan.

Het standpunt van de verwerende partij dat de sollicitaties dateren van meer dan een maand na het vragen van het socio-economisch onderzoek houdt geen rekening met de eigen situatie van de heer F. (...), met name het feit dat hij bezig was met een vooropleiding. De verwerende partij diende dan ook de voorwaarden van de wet te beoordelen op het moment van haar beslissing.

Dat de heer F. (...) in de maanden mei, juni en juli 2016 veelvuldig solliciteerde, wat overigens door de verwerende partij niet wordt betwist, toont des te meer aan dat er in ca.su sprake is van actief zoeken naar tewerkstelling.

De verwerende partij heeft geenszins redelijk gehandeld.

Het is waar dat het voorleggen van bewijzen van werkloosheidsuitkeringen (stuk 6 dossier verzoekster) op zich niet volstaan om aan te tonen dat de betrokkene actief naar werk zoekt. Dit strookt immers niet met de bewoordingen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet waar vereist wordt dat de betrokken echtgenoot of partner bewijst actief op zoek te zijn naar werk opdat de voorgelegde werkloosheidsuitkeringen in aanmerking worden genomen als bestaansmiddelen. Ten overvloed, het dient te worden belicht dat de Vreemdelingenwet zelf niet bepaalt van welke aard deze bewijzen van een actieve zoektocht naar werk precies zouden moeten zijn en/of welke periode ze moeten bestrijken. Het blijkt alleszins wel dat concrete bewijzen van een actieve zoektocht naar werk moeten worden overgemaakt. Wat in casu volgens verzoekster ook is gebeurd.

Voorts heeft de verwerende partij nagelaten om alle wettelijke bepalingen af te toetsen. Zo heeft de verwerende partij de belangrijke nuance die werd opgenomen in artikel 12bis, §2, lid 4 van de Vreemdelingenwet niet in rekening gebracht.

"(...)"

Deze nuance is het resultaat van de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Chakroun, dat rekening dient gehouden te worden met de eigen behoefte van de betrokkene en diens familie. In de bestreden beslissing wordt op geen enkele manier gemotiveerd waarom dit artikel niet in overweging werd genomen en waarom dit artikel niet aan de orde zou kunnen zijn.

Artikel 12bis, §2, lid 4 van de Vreemdelingenwet wordt genegeerd en is aldus geschonden.

Zonder verder onderzoek te verrichten oordeelt de verwerende partij dus dat het inkomen van de heer F. (...) dient te worden afgewezen worden als "niet stabiel noch regelmatig".

Niet enkel gaat de bestreden beslissing uit van loutere veronderstellingen zonder gestaafde argumenten maar doet zij ook geen verdere navraag. Bijgevolg is door de verwerende partij niet voldaan aan de motivering - en de zorgvuldigheidsplicht. Er wordt zonder meer gesteld dat aan de voorwaarden gesteld door de wet niet voldaan is waardoor er is overgegaan tot de intrekking van het verblijfsrecht.

Bovendien is de echtgenoot van verzoekster uitermate werkwilgig te noemen, waardoor hij zich in de mogelijkheid bevindt om zo snel mogelijk eigen inkomsten te genereren. Ook met deze mogelijkheden had de verwerende partij de plicht rekening te houden.

De individuele omstandigheden dienen stevast in rekening te worden gebracht bij de beoordeling van een verlening tot verblijf. Dit is duidelijk in de bestreden beslissing niet gebeurd. Men kan in het kader van gezinshereniging niet alle verlengingen op een algemene manier beoordelen. Immers, gelet op de specificiteit van iedere gezinssituatie en gelet op de inzake zijnde mensenrechten is het noodzakelijk om elke verlenging tot verblijf afzonderlijk te beoordelen. De verwerende partij mag zich niet beperken tot het louter aftoetsen van de wettelijke bepalingen. De verwerende partij dient rekening te houden met alle inzake zijnde elementen, zoals pertinente stukken die zijn neergelegd, het werkverleden en de wil tot werken in hoofde van de heer F. (...), de echtgenoot van de verzoekster.

2. Tweede onderdeel: bij twijfel diende de verwerende partij overgaan tot onderzoek

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte er verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden.³

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij de motiveringsplicht heeft geschonden. Voor zover er sprake zou zijn van motieven kunnen ze evenwel de bestreden beslissing niet dragen.

De bestreden beslissing is immers zonder meer behept met een feitelijke onjuistheid. Verwerende partij is niet wettig tot zijn voorstelling betreffende de toedracht der feiten gekomen. De bestreden beslissing is dan ook onwettig, aangezien de beweegredenen waarop deze zich steunt in feite niet aanwezig zijn Verwerende partij is inderdaad tot zijn beslissing gekomen op basis van onjuiste en onvolledige informatie, zodat de beslissing zonder meer gestoeld is op onjuiste motieven.*

De vereiste van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen wordt in artikel 12bis, §2, lid 4 van de Vreemdelingenwet op een gewichtige manier genuanceerd.

Deze nuance is het resultaat van de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Chakroun⁴ dat rekening dient gehouden te worden met de eigen behoefte van de gezinshereniger en zijn familie.

In de bestreden beslissing wordt op geen enkele manier gemotiveerd waarom deze bepaling niet in overweging werd genomen en waarom dit artikel niet aan de orde zou kunnen zijn.

Verzoekster is formeel: de bestaansmiddelen waarover haar echtgenoot, de heer F. (...), op heden beschikt, zijn voldoende teneinde zichzelf en verzoekster in haar behoeften te voorzien. Dit blijkt eveneens uit de financiële situatie van het koppel. Te dezen verwijst verzoekster naar stuk 6 en 7.

Het Grondwettelijk Hof heeft eerder geoordeeld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. Deze rechtspraak kan naar analogie op deze zaak worden toegepast, ongeacht het feit dat deze zaak om de gezinshereniging met

een Belgische onderdaan ging. Er werd door het Grondwettelijk Hof bepaald dat de gemachtigde in elk geval, volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en zijn familieleden, moet bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden:

*"il revient à l'autorité de procéder à un examen concret de la situation et, conformément à ce que prévoit l'article 42, §1er alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs public."*⁵

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de betrokkene, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. Ook in casu is er een bepaling van toepassing, meer bepaald het artikel 12bis, §2, lid 4 van de Vreemdelingenwet, waardoor een gelijkaardige werkwijze dient gehanteerd te worden. Het blijkt dan ook niet dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen.

De verwerende partij is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding» Verder is het niet aan verzoekster om in de plaats van de verwerende partij een eigen behoefteanalyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, aangezien het maken van een behoefteanalyse een verplichting is die conform artikel 12bis, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet duidelijk bij de verwerende partij ligt. Verzoekster verwijst in dit verband naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d*d* 4 juni 2014 in de zaak nr. 146 205. (stuk 8 dossier verzoekster)

Artikel 12bis, §2, lid 4 van de Vreemdelingenwet wordt ten onrechte niet toegepast en is aldus geschonden. Ook gaat de verwerende partij volledig voorbij aan de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht. De doelstelling van de wetgever bij de vereiste aangaande de bestaansmiddelen is duidelijk: er dient voorkomen te worden dat de gezinsleden die ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Enerzijds heeft de heer F. (...) op heden toereikende bestaansmiddelen, door middel van een inkomen, hetgeen weliswaar bestaat uit werkloosheidsuitkering. De bestaansmiddelen waarover de echtgenoot van verzoekster beschikt zijn, overeenkomstig de vereisten van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, voldoende. Anderzijds kunnen de inspanningen de heer F. (...) levert, teneinde op korte termijn een vaste tewerkstelling te kunnen bekomen, niet genegeerd worden.

Het middel is gegrond."

3.1.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het eerste middel, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 10, 11 en 12bis van de Vreemdelingenwet;
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
- artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- artikel 7 en 17 van de richtlijn 2003/86/EG,
- de formele en materiële motiveringsplicht;
- het redelijkheidsbeginsel;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- het beginsel van behoorlijk bestuur.

Verweerder merkt vooreerst op dat in het geval van het door verzoekende partij als laatste vermelde rechtsregel (het beginsel van behoorlijk bestuur) volgens de verweerder de omschrijving van die 'rechtsregel' als zodanig niet voldoet, wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk te achten.

Immers, bij de verwijzing naar het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt nagelaten om aan te geven welk aspect van dit veelzijdige beginsel precies geschonden wordt geacht.

“Een algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur is de Raad voorts onbekend en verzoeker verstrekt in dit verband ook geen verdere toelichting, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.” (R.v.V. nr. 113.377 dd. 06.11.2013)

Dit onderdeel van het eerste middel van de verzoekende partij zal dan ook nog slechts nader worden onderzocht in het licht van de vermeende schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder verder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In een eerste onderdeel houdt de verzoekende partij voor dat zij talrijke documenten heeft overlegd waaruit meer dan genoegzaam zou blijken dat de referentiepersoon volop aan het solliciteren is, een relevante opleiding volgt en er alles aan doet teneinde zijn tewerkstellingsmogelijkheden te optimaliseren. Verzoekende partij voert verder aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte op geen enkele manier zou gemotiveerd zijn waarom artikel 12bis, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet niet in overweging genomen werd.

Verweerder laat vooreerst gelden dat de bestreden beslissing genomen werd in toepassing van artikel 11, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, dat als volgt stipuleert:
“(…)”

Artikel 10 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:
“(…)”

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partij overlegde stukken, doch heeft geoordeeld dat hieruit niet blijkt dat de vervoegde vreemdeling beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, nu de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering geniet, terwijl niet werd aangetoond dat de referentiepersoon actief werk zoekt.

Door verzoekende partij wordt geen enkel stuk overlegd waaruit blijkt dat men actief op zoek gaat naar werk, zoals onder meer sollicitatiebewijzen.

Naar aanleiding van het socio-economisch onderzoek, heeft verzoekende partij onder meer een handgeschreven verklaring overlegd waarin de referentiepersoon beweert gesolliciteerd te hebben op bepaalde data met af en toe een stempel of telefoonnummer van een bedrijf. Uit voormelde verklaring blijkt dat alle vermelde sollicitaties dateren van meer dan een maand na het vragen van een socio-economische onderzoek conform artikel 11, §2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij slaagt er niet in om stukken van opleidingen of sollicitaties te overleggen die dateren van voor het vervallen van de A-kaart.

Dit wordt door verzoekende partij niet betwist in haar verzoekschrift.

Verder dient te worden benadrukt dat de 'sollicitaties' uitsluitend moeten blijken uit een datum en een stempel; er worden door verzoekende partij geen sollicitatiebrieven overlegd, noch verwezen naar vacatures.

Het is derhalve geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat uit de door verzoekende partij overlegde stukken niet blijkt dat de referentiepersoon actief zoekt naar werk.

Het loutere gegeven dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan, doet geen afbreuk aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij maakt met haar kritiek, als zou uit de door haar overlegde stukken blijken dat de referentiepersoon volop aan het solliciteren is, een relevante opleiding volgt, er alles aan doet om zijn tewerkstellingsmogelijkheden te optimaliseren, actief op zoek is naar werk en werkwillig is, niet aannemelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kennelijk onredelijk zou hebben geoordeeld dat uit de door verzoekende partij overlegde stukken niet blijkt dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een voorwaarde aan de wet toevoegt door te stellen dat er geen stukken van opleiding of sollicitatie voorliggen die dateren van voor het vervallen van de A-kaart, is dit weinig ernstig.

Verweerder benadrukt ter zake dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader van de boordeling van het actief zoeken naar werk, hetgeen bovendien uitdrukkelijk erkend wordt door de verzoekende partij in haar verzoekschrift.

Het is daarbij niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om rekening te houden met de data van de voorgelegde stukken, en met het feit dat deze stukken allen pas dateren van na het vervallen van de A-kaart. Te meer nu de gemachtigde van de Staatssecretaris daarbij ook uitdrukkelijk wijst op het feit dat de referentiepersoon reeds lange tijd in België verblijft, en dat de referentiepersoon en verzoekende partij beiden op de hoogte dienden te zijn van het feit dat de A-kaart enkel kon worden verlengd mits effectief zou worden aangetoond dat er sprake is van een actieve zoektocht naar werk.

De gemachtigde van de Staatssecretaris houdt daarbij rekening met de voorgelegde stukken, maar geeft aan dat deze zeer beperkt zijn, dat deze bewijzen pas werden verzameld na te zijn uitgenodigd, en de gemachtigde van de Staatssecretaris weegt deze stukken af tegen de verblijfsduur van de referentiepersoon.

Door aldus te handelen maakt de gemachtigde van de Staatssecretaris gebruik van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid, en voegt hij geen voorwaarde toe aan de wet.

Zie in die zin:

"Volgens de aanvankelijk bestreden beslissing werd niet aangetoond dat de referentiepersoon actief werk zocht, vermits hij reeds lange tijd ononderbroken werkloosheidsuitkeringen genoot en hij pas bewijzen van een zoektocht naar werk trachtte te verzamelen na daartoe te zijn uitgenodigd. [...] Anders dan in het bestreden arrest wordt voorgehouden, blijkt uit de bewoordingen van de aanvankelijk bestreden beslissing niet dat de huidige verzoekende partij daarin heeft aanvaard dat verweersters echtgenoot actief werk zocht. Na de vaststellingen dat verweersters echtgenoot sedert 17 oktober 2001 bijna continu uitkeringsgerechtigd volledig werkloos is geweest en dat hij pas na een brief van de dienst Vreemdelingenzaken van 6 september 2012, waarin werd aangegeven dat verweersters verblijfsrecht in het gedrang kwam, moeite heeft gedaan om te bewijzen dat hij actief werk zocht, met name door enkele inschrijvingen en kandidaturen voor jobs bij drie interimbureaus, overweegt de verzoekende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing dat "deze zeer recente pogingen [niet op]wegen [...] tegen de zeer langdurige periode van quasi onafgebroken werkloosheidsuitkeringen". Uit deze bewoordingen blijkt integendeel dat de verzoekende partij in die beslissing net niet aanvaardt dat verweersters echtgenoot actief werk zocht, dit in het licht van de langdurige volledige werkloosheid van verweersters echtgenoot en van het feit dat de recente en beperkte pogingen om te bewijzen dat hij toch actief werk zocht,

slechts werden geleverd na een brief van de dienst Vreemdelingenzaken van 6 september 2012 waarin werd meegedeeld dat verweersters verblijfsrecht in het gedrang kwam. [...] Op grond van artikel 10, § 5, tweede lid, 3°, van de vreemdelingenwet wordt bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de echtgenoot of partner die vervoegd wordt, “de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk”. De vereiste dat de betrokkene “actief” werk zoekt is uitdrukkelijk voorzien en de [gemachtigde van de Staatssecretaris] beschikt wat dat betreft over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid. [...] Deze pogingen worden wel degelijk in aanmerking genomen, doch er wordt geoordeeld dat zij “niet op[wegen] tegen de zeer langdurige periode van quasi onafgebroken werkloosheidsuitkeringen”. Met die beoordeling in de aanvankelijk bestreden beslissing voegt de verzoekende partij geen voorwaarden toe aan de wet doch maakt zij slechts gebruik van haar discretionaire bevoegdheid, die haar immers toelaat verschillende elementen tegen elkaar af te wegen om al dan niet te aanvaarden of de betrokkene “actief” werk zoekt.” (R.v.St. nr. 230.750 van 2 april 2015)

De motivering van de in casu bestreden beslissing, als ligt er geen enkel stuk voor van opleidingen of sollicitaties daterende van voor het vervallen van de A-kaart, kadert dan ook binnen de discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie beschikt in het kader van de beoordeling van het actief zoeken naar werk.

Verweerder wijst er hierbij nog op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel onderzoekt of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820). Verzoekende partij kan bijgevolg redelijkerwijs niet worden gevolgd daar waar zij een herbeoordeling van de concrete situatie door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorhoudt.

Verzoekende partij houdt vervolgens voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen aandacht zou besteed hebben aan artikel 10 van de opleidingsovereenkomst met de VDAB.

Het loutere gegeven dat de opleidingsovereenkomst bepaalt dat de cursist na het beëindigen van de actie contact moet opnemen met een trajectbegeleider die hem zal helpen bij zijn zoektocht naar werk toont niet aan dat verzoekende partij daadwerkelijk actief op zoek is naar werk.

Verzoekende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris expliciet diende te motiveren over deze bepaling.

Verweerder herhaalt dat verzoekende partij uitsluitend een handgeschreven verklaring heeft overlegd waarin de referentiepersoon beweert gesolliciteerd te hebben op bepaalde data met af en toe een stempel of telefoonnummer van een bedrijf. Verzoekende partij heeft geen enkele sollicitatiebrief overlegd dan wel een verwijzing naar een vacature. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat uit de door verzoekende partij overlegde stukken niet blijkt dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk.

Verzoekende partij kan evenmin worden gevolgd daar waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, in zoverre in de bestreden beslissing wordt voorgehouden dat de sollicitaties dateren van meer dan een maand na het socio-economisch onderzoek, geen rekening houdt met het gegeven dat de referentiepersoon bezig was met een vooropleiding.

Verweerder laat gelden dat uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening heeft gehouden met deze ‘opleiding’.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft ter zake in de bestreden beslissing aangegeven dat het gaat om een opleiding Nederlands door de referentiepersoon (en dus niet om een beroepsopleiding), waarbij de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft gewezen op het feit dat de referentiepersoon al sinds 2011 in België verblijft, en dat het attest van de opleiding ook dateert van na het versturen van de uitnodiging om stukken te verzamelen.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat een taalcursus, gevolgd door een persoon die al 5 jaar in België verblijft, geen bewijs vormt van het feit dat deze persoon actief werk zou zoeken.

Verzoekende partij beweert dat deze taalcursus betekende dat zij hiermee ' bezig' was, en daardoor niet kon solliciteren. Zij stelt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris hiermee geen rekening hield.

Verweerder laat gelden dat uit de door verzoekende partij voorgelegde stukken geenszins bleek dat de gevolgde taalcursus betekende dat de referentiepersoon pas in mei kon solliciteren.

De voorgelegde overeenkomst voor deze taalcursus, vermeldt immers dat de opleiding start op 25.08.2015, maximum 180 uren zal beslaan, en gegeven wordt 15 u / week. De opleiding zou dus 12 weken beslaan (180u : 15u = 12).

Gezien de opleiding eind augustus van start ging, zouden de lessen eind december 2015 al beëindigd zijn.

Nochtans startte verzoekende partij pas in mei met solliciteren.

Verzoekende partij kan de gemachtigde van de Staatssecretaris derhalve niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met het feit dat verzoekende partij niet eerder kon solliciteren, nu dergelijke onmogelijkheid niet bleek uit de stukken.

Verzoekende partij houdt tot slot voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zou hebben nagelaten om alle wettelijke bepalingen af te toetsen. Verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op geen enkele manier gemotiveerd zou hebben waarom artikel 12bis, vierde lid van de Vreemdelingenwet niet in overweging werd genomen.

Verwerende partij merkt vooreerst op dat artikel 12bis, §2 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op de specifieke situatie van vreemdelingen die hun aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger in het buitenland. Aangezien verzoekende partij geenszins een aanvraag heeft ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, kan verzoekende partij zich niet dienstig beroepen op voormelde bepaling.

In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij, merkt verweerder op dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht werd geoordeeld dat er geen bestaansmiddelen voorliggen waarmee overeenkomstig artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet rekening kon gehouden worden. De door de referentiepersoon genoten werkloosheidsuitkering kan niet beschouwd worden als een inkomen in de zin van artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet, nu niet blijkt dat de echtgenoot van verzoekende partij actief op zoek is naar werk.

Wanneer de bestaansmiddelen waarmee rekening kan gehouden worden onbestaande zijn, komt het evident voor dat zij ook onvoldoende zijn om te voorkomen dat de verzoekende partij, als partner van de Belgische onderdaan, op haar beurt ten laste zou vallen van de openbare overheden (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Zie in die zin:

"Verzoeker betoogt wel dat verweerder een behoefteanalyse had moeten maken, in de zin dat hij diende na te gaan welke bestaansmiddelen hij en zijn echtgenote nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste van de Belgische staat te vallen, en hieromtrent had moeten motiveren. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker volledig in gebreke blijft te duiden op welke basis een dergelijke behoefteanalyse zich opdroeg. Daarnaast merkt de Raad ook op dat verweerder vaststelde dat enkel inkomsten uit een werkloosheidsuitkering voorlagen die hij, nu niet bleek dat de echtgenote actief werk zoekt, overeenkomstig artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking kon nemen. In de situatie waarin geen bestaansmiddelen voorlagen waarmee overeenkomstig artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet rekening kon worden gehouden, kan niet worden ingezien welk nut een behoefteanalyse nog had. In deze situatie liggen noodzakelijkerwijze geen bestaansmiddelen voor om te voorkomen dat de vreemdeling ten laste komt van het sociale bijstandstelsel. Bij gebreke van bestaansmiddelen die in rekening konden worden gebracht, kon verweerder in geen geval vaststellen

dat alsnog was voldaan aan de vereiste van de bestaansmiddelen. In deze zin blijkt ook niet welk belang verzoeker heeft bij dit onderdeel van zijn middel.”(R.v.V nr. 141 138 van 17 maart 2015).

En ook:

“De Raad dient hierbij te duiden dat de werkloosheidsuitkeringen van verzoeksters echtgenoot enkel in aanmerking kunnen worden genomen indien tevens wordt bewezen dat hij actief werk zoekt (artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet).” (R.v.V. nr. 121 463 van 26 maart 2014)

De kritiek van verzoekende partij alsdat er ten onrechte geen individuele behoefteanalyse werd verricht is niet ernstig.

Het eerste onderdeel van het eerste middel kan niet worden aangenomen.

In een tweede onderdeel houdt de verzoekende partij een schending voor van de motiveringsplicht, nu in de bestreden beslissing op geen enkele manier zou gemotiveerd worden waarom artikel 12bis, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet niet in aanmerkingen werd genomen.

Verzoekende partij herhaalt vooreerst dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op artikel 12bis, §2 van de Vreemdelingenwet, nu zij geenszins een aanvraag heeft ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger in het buitenland.

Verder benadrukt verweerder dat wanneer de bestaansmiddelen waarmee rekening kan gehouden worden onbestaande zijn, het evident voorkomt dat zij ook onvoldoende zijn om te voorkomen dat de verzoekende partij, als partner van de Belgische onderdaan, op haar beurt ten laste zou vallen van de openbare overheden (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Het tweede onderdeel van het eerste middel kan evenmin worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een beslissing tot intrekking van verblijf diende te worden beoordeeld.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekster nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij de artikelen 7 en 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn door de bestreden beslissing geschonden acht.

3.1.3.1.2. In de mate dat de verzoekster de schending aanvoert van “het beginsel van behoorlijk bestuur” moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat de verzoekster nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

3.1.3.1.3. Het eerste middel is, wat deze onderdelen betreft, niet-ontvankelijk.

3.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan

worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 11, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat er een einde wordt gesteld aan het verblijf in het Rijk omdat de verzoekster niet aantoonde dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen om te voorzien in zijn behoeften en deze van zijn familieleden zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden, nu stukken werden voorgelegd met betrekking tot een werkloosheidsuitkering startende van juni 2015 tot en met februari 2016 en er geen stukken zijn overgemaakt “*waar men bewijst actief op zoek te gaan naar werk bijvoorbeeld sollicitaties*”. Tevens wordt genoegzaam toegelicht dat er geen stukken zijn overgemaakt van de verzoekster “*die aantonen dat zij op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken*”, dat het ondenkbaar is dat er geen banden zijn met haar land van herkomst en dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaren aanwezig zijn voor een terugkeer. Ten slotte wordt nog overwogen dat de verzoekster recent een kind heeft gekregen, maar dat dit geen reden is om haar automatisch te ontslaan van de verplichting om te voldoen aan de voorwaarden van de verblijfskaart.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.3. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 10, 11 en 12bis van de Vreemdelingenwet.

3.1.3.3.1. Artikel 11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

(…)”

Artikel 10 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

(...)

§ 2.

(...)

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

(...)

§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Hieruit volgt dat het niet volstaat dat de referentiepersoon die een werkloosheidsuitkering ontvangt actief werk zoekt. Hij dient ook te bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Te dezen voert de verzoekster aan dat ten onrechte een einde gesteld wordt aan haar verblijfsrecht in België. Zij laat gelden dat haar echtgenoot in 2014 en in 2015 tewerkgesteld was en dat hij telkens gewerkt heeft wanneer hij daartoe de kans kreeg. Door op de tewerkstelling in het verleden te wijzen, toont de verzoekster evenwel niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens werd vastgesteld dat de referentiepersoon op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen *“niet voldoet aan de voorwaarde over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen te beschikken en (...) niet ten laste zijn van de openbare overheden en/of bewijzen dat men actief op zoek is naar werk”*.

Waar de verzoekster opwerpt dat de referentiepersoon reeds vóór het socio-economisch onderzoek op zoek was naar werk en bij verschillende bedrijven heeft aangeklopt waar hij werd weggestuurd omdat er geen vacatures beschikbaar waren, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of ondersteund door een begin van bewijs.

Voorts laat de verzoekster gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten onrechte verschillende documenten die zouden aantonen dat de referentiepersoon wel degelijk actief werk zoekt niet in aanmerking heeft genomen, waarbij zij verwijst naar een overeenkomst van 8 maart 2016 tussen de VDAB en de referentiepersoon, een inschrijvingsbewijs van de referentiepersoon bij de VDAB van 8 maart 2016 en werkloosheidsuitkeringen. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze elementen wel degelijk in aanmerking heeft

genomen, doch heeft vastgesteld dat er *“geen stukken (zijn) over gemaakt waar men bewijst actief op zoek te gaan naar werk bijvoorbeeld sollicitaties”*.

Waar de verzoekster nog opwerpt dat geen rekening werd gehouden met een getuigschrift van een beroepsopleiding Nederlands voor anderstaligen voor technische beroepen van 29 april 2016 en met de sollicitatiebewijzen van de maanden mei, juni, juli 2016 wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat *“er geen stukken van opleiding of sollicitaties aanwezig zijn in de overgemaakte stukken die voor het vervallen van de A-kaart van betrokkene te plaatsen zijn”*, wat door de verzoekster niet wordt betwist, dat *“de sollicitatie (bestaat) uit een datum en een stempel”* en dat er *“geen sollicitatiebrieven aanwezig (zijn) en ook geen verwijzing naar vacatures”*. Door louter te stellen dat met deze stukken geen rekening werd gehouden, maakt de verzoekster niet aannemelijk dat deze motieven strijdig zijn met de door haar geschonden geachte bepalingen, dan wel kennelijk onredelijk zijn.

De verzoekster laat gelden dat de referentiepersoon zich voorbereidt op een technisch beroep en dat hij op 29 april 2016 slaagde voor het opleidingsonderdeel Nederlands voor anderstaligen voor technische beroepen, dat hij is ingeschreven bij de VDAB en dat louter hieruit blijkt dat hij actief op zoek is naar werk. Zij had deze stukken evenwel niet voorgelegd bij haar aanvraag tot verlenging van haar verblijfskaart op 8 maart 2016. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij de beoordeling of de referentiepersoon al dan niet aantoonde dat hij actief op zoek gaat naar werk oordeelde dat *“er geen stukken van opleiding of sollicitaties aanwezig zijn in de overgemaakte stukken die voor het vervallen van de A-kaart van betrokkene te plaatsen zijn”*. Van de referentiepersoon mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij *in tempore non suspecto* blijft voldoen aan de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden en dat hij niet pas na het vervallen van de tijdelijke verblijfsmachtiging probeert om zich opnieuw onder deze voorwaarden te stellen. Om deze reden kan de verzoekster dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een voorwaarde heeft toegevoegd aan de wet door te oordelen dat er geen stukken van opleiding of sollicitaties voor het vervallen van de A-kaart werden overgemaakt. Gelet op het voorgaande, toont de verzoekster, daargelaten de vraag of de verwijzing in de nota met opmerkingen naar het arrest nr. 230.750 van 2 april 2015 van de Raad van State *in casu* pertinent is, door er op te wijzen dat de feiten aan de grond van deze zaak niet kunnen worden vergeleken met de feiten in de onderhavige zaak, niet aan dat het kennelijk onredelijk is om te verwachten dat zij op het moment van de verlenging van haar aanvraag aantoonde dat zij aan de daartoe betreffende voorwaarden voldoet.

Ook door nog te betogen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening houdt met de eigen situatie van de referentiepersoon, meer bepaald met de omstandigheid dat deze bezig was met een vooropleiding, dat het bewijs dat men voldoet aan de voorwaarde om actief op zoek te gaan naar werk vrij is en dat uit artikel 10 van de VDAB-overeenkomst blijkt dat de referentiepersoon na zijn opleiding zal worden geholpen in zijn zoektocht naar werk, toont de verzoekster niet aan dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt vastgesteld dat *“er geen stukken van opleiding of sollicitaties aanwezig zijn in de overgemaakte stukken die voor het vervallen van de A-kaart van betrokkene te plaatsen zijn”*.

Waar de verzoekster aanstipt dat haar echtgenoot *“uitermate werkwilleg”* is te noemen, waardoor hij zich in de mogelijkheid bevindt om zo snel mogelijk eigen inkomsten te genereren, en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hiermee geen rekening heeft gehouden, wordt erop gewezen dat werkwillegheid op zich niet volstaat, maar dat gelet op artikel 10, § 5, van de Vreemdelingenwet dient te worden aangetoond dat de referentiepersoon actief werk zoekt.

Een schending van de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.3.2. Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

(...)

§ 2 (...)

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de

*vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.
(...)"*

Te dezen werpt de verzoekster op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, in weerwil van het bepaalde in artikel 12*bis* van de Vreemdelingenwet, geen behoefteanalyse heeft gemaakt. *In casu* is de verzoekster er evenwel niet in geslaagd om het motief van de bestreden beslissing dat niet is voldaan aan de voorwaarde dat wordt aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te weerleggen of te ontkrachten. Bij gebrek aan stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 10, § 5, van de Vreemdelingenwet, is er geen sprake van dergelijke bestaansmiddelen die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag. In tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet over te gaan tot de in de artikel 12*bis*, § 2, vierde lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse (cf. RvS 27 januari 2016, nr. 233.641).

Een schending van artikel 12*bis* van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 10, 11 en 12*bis* van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.1.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot intrekking van verblijf (bijlage 14*ter*) heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.1.3.6. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel van haar synthesesmemorie voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de Gezinsherenigingsrichtlijn, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het recht op verdediging, van het hoorrecht en van het principe "*audi alteram partem*".

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Artikel 11, §2 luidt als volgt:
"(...)"

Hoewel de bewoordingen van artikel 11 van de Vreemdelingenwet zeer duidelijk zijn, met name dat de verwerende partij bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf dient rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsook met het bestaan van familiebanden of culturele sociale banden met zijn land van herkomst, heeft de verwerende partij hiermee weinig rekening gehouden.

De verwerende partij heeft geen enkel rekening gehouden met het feit dat verzoeksters echtgenoot een erkende vluchteling is (stuk 15 dossier), noch werd er rekening gehouden met de vrees van haar echtgenoot en de mogelijkheid dat dit ook voor haar bepaalde gevolgen kan hebben Hieromtrent werden er geen motieven opgenomen.*

Hoewel verzoekster via gezinshereniging België is binnengekomen en dus de procedure heeft gevolgd waarbij specifieke informatie omtrent haar familiale situatie is meegedeeld, heeft de verwerende partij op geen enkel moment rekening gehouden met deze informatie. De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing geenszins naar het dossier gezinshereniging.

Ten onrechte stelt de verwerende partij in haar nota dat verzoekster niet zou ingaan op de concrete motieven van de in ca.su bestreden beslissing.

Zo uw Raad de bestreden beslissing erop naleest dan zal uw Raad vaststellen dat de verwerende partij standaardformulering hanteert. In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij in vrij sibilijne bewoordingen dat het niet 'ondenkbaar is dat er geen banden meer zijn met land van herkomst Het weze duidelijk dat verzoekster hieromtrent is niet gehoord.*

Het staat vast dat de verwerende partij in het licht van artikel 11 van de vreemdelingen verzoekster de gelegenheid diende te geven om te worden gehoord. Artikel 41 van het Charter van de grondrechten van de EU bepaalt het volgende :
“(…)”

In dit kader dient dan ook voorafgaandelijk worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese inzake arrest M.M.v. Ireland waar het Hof wijst op het recht om te worden gehoord:

"Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C-7/98, Jurispr. blz. I-1935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, Jurispr. blz. I-10369, punt 36).

82 De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983,

Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Commissie, 322/81, Jurispr; blz. 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr; blz. 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt

83 Artikel 41, lid2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

84 Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt

85 Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, Transocean Marine Paint/Commissie, 17/74, Jurispr. blz. 1063, punt 15; Krombach, reeds aangehaald, punt 42, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 36).

86 Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest Sopropé, reeds aangehaald, punt 38).

87 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar temaken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar

aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr: blz. 1-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09P, Jurispr, blz. I-13427, punten 64 en 65).⁶

Deze rechtspraak werd bovendien bevestigd in het arrest van het EHRM M.A., v. Zwitserland, n°52589-13, 18 november 2014, §65-66.

Door verzoekster niet te horen, heeft de verwerende partij niet alleen de hoorplicht en de rechten van de verdediging geschonden, maar zij is ook voorbijgaan aan het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster had dienstige informatie kunnen verschaffen over dit enige ter discussie gestelde element om de beslissing te beïnvloeden. Zij had met andere woorden haar zaak beter kunnen verdedigen en beïnvloeden.⁷ Een ander resultaat was dan ook zeker niet uitgesloten.⁸

Gelet op het voorgaande, zelfs ongeacht de inlichtingen die verzoekster spontaan kon meedelen aan de verwerende partij of reactie waaraan zij zich kon verwachten (*quod non in ca.su*), diende zij overeenkomstig het Unierecht gehoord te worden voordat de bestreden beslissingen individueel ten aanzien van haar werd genomen. In die zin heeft ook de Raad van State al geoordeeld, in navolging van deze Europese jurisprudentie, namelijk in een arrest met nr. 230.257 van 19.02.2015 heeft de RvSt:

“Le droit à être entendu, avant l'adoption de telles mesures, ne résulte pas de l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne. En effet, cette disposition s'adresse uniquement aux institutions, aux organes et aux organismes de l'Union et non aux États membres (CJUE, C-141/12 et C-372/12, 17 juillet 2014, YSe.a.).

Pour la Cour de justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, C- 249/13, 11 décembre 2014, XXX, point 34).

Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La régie selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, XXX, points 36, 37 et 59). (...)

Eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause. Il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire... Dès lors, en décidant le contraire et en jugeant en substance que le droit à être entendu requérait seulement que la requérante eût pu faire valoir spontanément ses arguments auprès de la partie adverse, l'arrêt attaqué a méconnu la portée de ce droit. "

In dezelfde zin (a. contrario): arrest nr. 230.579 dd. 19.03.2015, betreffende een bediende, van Spaanse nationaliteit, waarbij bleek dat het bedrijf in kwestie geen activiteiten had, wiens verblijf werd beëindigd met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 42septies). En waarbij uw Raad in eerste instantie had gesteld dat de verzoekende partij deze problemen m.b.t. zijn arbeidscontract niet spontaan had meegedeeld aan de tegenpartij, en zich aldus kon verwachten aan gevolgen voor zijn verblijf. Verzoekster kan zich op dit recht en beginsel beroepen. (M.M./Ierland § 87: "toute personne").

De verwerende partij tracht tevens voorbij te gaan aan het feit dat verzoekster en haar echtgenoot een zeer jong kind hebben. S. (...) is in België geboren op 30 oktober 2015 en is dus nog geen jaar oud. Dit heeft uiteraard impact op de gezinsband, wat blijkt uit de informatie op de website van Kind&Gezin:

"Het eerste levensjaar

Bij de geboorte is een baby volledig afhankelijk van anderen. Hij is in deze periode nog niet aan iemand gehecht; maar zorgt er wel voor dat er iemand in zijn buurt blijft om hem te verzorgen. Hij gebruikt hiervoor loksignalen zoals huilen, zuigen, (glim)lachen, volgen met de ogen,...

Een baby verkent zijn omgeving door te voelen, kijken, horen en proeven. Hij krijgt bepaalde indrukken van wat er om hem heen gebeurt en geeft een eigen betekenis aan dingen en mensen. Zo leert hij zichzelf te onderscheiden van zijn omgeving.

In het eerste jaar zijn de belangrijkste relaties beperkt tot enkele opvoeders: de moeder, de vader, begeleider in de opvang,... Het kind bouwt in die eerste periode een vertrouwensrelatie op met de personen aan wie het gehecht is. Als deze personen voortdurend en goed voor hem zorgen, geeft dit vertrouwen en voorspelbaarheid. Op die manier krijgt de baby een veilig gevoel. Na verloop van tijd leert de baby dat na korte periodes van scheiding de vertrouwde figuur elke keer terugkomt. Op die manier ervaart hij zijn eigen zelfstandigheid. Zo wordt stilaan een begin van zelfvertrouwen ontwikkeld.

Een kind leert ook dat het een invloed kan hebben op de relatie met de verzorger. 'Als ik lach, lacht hij terug en als ik huil, wordt er voor mij gezorgd.' Het kind hoort hoe zijn belevenissen worden verwoord door de volwassene en wordt zich bewuster van zichzelf. Het zal na enige tijd bepaalde klanken en gebaren gebruiken om reacties uit te lokken.

- Vanaf 3 maanden maakt een baby een onderscheid tussen volwassenen. Zolang de vreemde volwassene vriendelijk blijft, wordt hij niet bang.

- Vanaf 6 maanden kan een kind zich stilaan een beeld voor ogen houden van zijn moeder en zijn vader. Naarmate het ouder wordt en zijn geheugen zich verder ontwikkelt, kan het dit beeld steeds langer vasthouden. Het is door het basisvertrouwen in de ouder dat een kind vertrouwen krijgt in de opvang. Wanneer de cultuur, de taal, de eet- en slaapgewoonten, de manier van troosten en de manier van verzorging van thuis niet overeenstemmen met de gewoonten in de opvang, kan er een breuk in het vertrouwen ontstaan. Vandaar het enorme belang van het afstemmen tussen het thuismilieu en het opvangmilieu.

- Een baby van 6 a 8 maanden gaat op een duidelijke manier zijn gehechtheid tonen aan één of meer personen. De angst voor vreemden en de angst om van de ouder gescheiden te worden kan vanaf nu duidelijker aanwezig zijn. Hij klampt zich vast aan de bekenden en gedraagt zich angstig bij onbekende personen.⁹

In tegenstelling tot hetgeen artikel 11,§2 stelt, houdt de verwerende partij voor dat het feit dat verzoekster recentelijk een kind heeft, geboren in België, geen reden is om haar automatisch te ontslaan van de verplichting om te voldoen aan de voorwaarden van de verblijfskaart. De verwerende partij vergeet dus rekening te houden met de verplichting vervat in artikel 11, §2 van de Vreemdelingen. Het motief dat de verwerende partij opgeeft, met name de cirkelredenering die er wordt op na gehouden, is niet alleen draagkrachtig, maar zou het vereiste in 11,§2 van de Vreemdelingenwet compleet zinloos maken.

Artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag stelt dat het hoger belang van het kind een primordiale overweging dient te zijn bij elke beslissing die het kind aanbelangt:

“(…)”

Ook artikel 14 van het KB van 11 juli 2003 omtrent de rechtspleging van het CGVS bepaalt:

“(…)”

Het gezinsleven van verzoekster met zijn echtgenoot en haar dochtertje, in functie van wie zij een verblijfsrecht als familielid van een derdelander had bekomen, kan niet worden betwist, zodat uw Raad dan ook kan aannemen dat verzoekster het bestaan aannemelijk heeft gemaakt van een beschermingswaardig gezinsleven waarvan de verwerende partij kennis had. De verwerende partij heeft artikel 8 EVRM geschonden. Uit artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest vloeien een positieve verplichting voort om het recht op privé- en gezinsleven van verzoekster te waarborgen. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist.¹⁰

Verzoekster is zich ervan bewust dat door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven niet absoluut is. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de becommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

De bestreden beslissing die wordt afgeleverd aan verzoekster kan als een terugkeerbesluit in de zin van artikel 3,4 van de Terugkeerrichtlijn worden beschouwd.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat "(...)"

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"(...)"

Daarbij komt nog de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van de Europese Unie van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, overwegingen:

"(2) (...)"

"(4) (...)"

Hieruit blijkt dat de Richtlijn gezinshereniging, de Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet de ruimte laten en zelfs een verplichting opleggen aan de verwerende partij om bij het nemen van zulke beslissingen, zoals in casu voor verzoekster, haar gezinsleven in aanmerking te nemen. De zorgvuldigheidsplicht vereist overigens dat verwerende partij rekening houdt met alle relevante informatie.

Verzoekster valt inderdaad zonder enige twijfel onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM. Wat de hierboven beschreven gebreken in de motivering van de bestreden beslissing, die ingaan tegen het principe van de adequate formele motivering van de individuele administratieve aktes en de bepalingen met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen zoals geviseerd in het middel, schenden, des te meer benadrukt.

Het tweede middel is gegrond."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 8 EVRM;*
- artikel 11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet;*
- de richtlijn 2003/86/EG;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- het redelijkheidsbeginsel;*
- het evenredigheidsbeginsel;*
- de formele en materiële motiveringsplicht;*
- het beginsel van behoorlijk bestuur;*
- het recht op verdediging;*
- het recht om te worden gehoord;*
- het principe 'audi alteram partem' als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.*

Verweerder merkt vooreerst op dat in het geval van het door verzoekende partij als laatste vermelde rechtsregel (het beginsel van behoorlijk bestuur) volgens de verweerder de omschrijving van die 'rechtsregel' als zodanig niet voldoet, wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk te achten.

Immers, bij de verwijzing naar het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt nagelaten om aan te geven welk aspect van dit veelzijdige beginsel precies geschonden wordt geacht.

"Een algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur is de Raad voorts onbekend en verzoeker verstrekt in dit verband ook geen verdere toelichting, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is." (R.v.V. nr. 113.377 dd. 06.11.2013)

Dit onderdeel van het eerste middel van de verzoekende partij zal dan ook nog slechts nader worden onderzocht in het licht van de vermeende schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder verder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verweerder benadrukt vooreerst dat, in weerwil van hetgeen verzoekende partij tracht aannemelijk te maken, uit de motieven van de in casu bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk rekening heeft gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van verzoekende partij, de duur van haar verblijf en met het bestaan van familie-, culturele of sociale banden met haar land van herkomst en dit conform artikel 11 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing stipuleert als volgt:

“Er zijn geen stukken over gemaakt van betrokkene die aantonen dat zij op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Aangezien betrokkene pas recentelijk in België gevestigd zijn (in het vreemdelingenregister opgenomen op 01.02.2015), is het ondenkbaar dat er geen banden meer zijn met land van herkomst. Er zijn verder geen bezwarende documenten overgemaakt die het tegendeel beweren. Medisch zijn er ook geen bezwaren aanwezig die een terugkeer in de weg staan.

1-let feit dat betrokkene recentelijk een kind heeft, geboren in België, is geen reden om haar automatisch te ontslaan van de verplichting om te voldoen aan de voorwaarden van de verblijfskaart. De aard en de hechtheid van de gezinsband wegen niet op tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen. Het hoger belang van het kind wordt niet geschaad indiende referentiepersoon zich inspant om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden zoals niet ten laste van de openbare overheden zijn of allerm minst actief zoeken naar werk.”

Verzoekende partij maakt met haar kritiek niet aannemelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kennelijk onredelijk zou geoordeeld hebben dat aan verzoekende partij een beslissing tot intrekking diende te worden betekend.

Verzoekende partij houdt verder voor dat zij ten onrechte niet gehoord zou zijn. Zij voert aan dat, indien zij gehoord zou geweest zijn, zij haar zaak zou kunnen hebben verdedigd en beïnvloeden.

Verweerder benadrukt dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbabian, C-329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Verweerder benadrukt dat verzoekende partij uitdrukkelijk werd uitgenodigd bij schrijven van 14.03.2016, aan haar betekend op 23.03.2016, om alle nuttige informatie aan de Dienst Vreemdelingenzaken te bezorgen. Verzoekende partij heeft derhalve op afdoende wijze de mogelijkheid heeft gehad om alle relevante informatie aan te beiden aan de gemachtigde van de Staatssecretaris.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft niet de taak om aan verzoekende partij – na controle van de door haar overlegde stukken – bijkomende bewijzen te vragen. Het is de raak van verzoekende partij zelf om de relevante stukken voor te leggen.

Het kan niet dienstig worden betwist dat verzoekende partij de mogelijkheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het vaag/theoretisch betoog van verzoekende partij als zou zij haar zaak beter hebben kunnen verdedigen en beïnvloeden laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

In zoverre de verzoekende partij vervolgens beweert dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tracht voorbij te gaan aan het feit dat verzoekende partij en haar echtgenoot een zeer jong kind hebben en de in casu bestreden beslissing een impact heeft op de gezinsband, hetgeen zou blijken uit de informatie op de website van kind en gezin, herhaalt verweerder dat de verzoekende partij met haar kritiek voorbij gaat aan de concrete motivering van de bestreden beslissing.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erkent in de bestreden beslissing dat verzoekende partij recentelijk een kind heeft, dat geboren is in België, doch wijst er op dat dit geen reden is om haar automatisch te ontslaan van de verplichting om te voldoen aan de voorwaarden van de verblijfskaart. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat de aard en de hechtheid van de gezinsband niet opweegt tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij een andere mening is toegedaan doet geen afbreuk aan de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissing. Verzoekende partij maakt met haar kritiek, als zou voormelde motivering niet draagkrachtig zijn en “het vereiste in 11, §2 van de Vreemdelingenwet compleet zinloos maken”, niet aannemelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris kennelijk onredelijk zou hebben geoordeeld dat de aard en de hechtheid van de gezinsband niet opweegt tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen.

Verzoekende partij wijst hierbij nog op artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag en op artikel 14 van het KB van 11 juli 2003 omtrent de rechtspleging van het CVGS.

Verweerder laat vooreerst gelden dat het Verdrag dd. 20.11.1989 inzake de Rechten van het Kind geen directe werking heeft, zodat de verzoekende partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Door de Raad van State werd in een arrest dd. 30.03.2005 onder meer geoordeeld dat het artikel 3 Kinderrechtenverdrag, “geen voldoende duidelijke, precieze en volledige regels bevat opdat zij rechtstreekse werking zouden hebben, zonder een bijkomende uitvoering te eisen in de interne rechtsorde” (Raad van State nr. 142.729, 30 maart 2005).

Uiterst ondergeschikt merkt verweerder op dat artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormt. Los van de vaststelling dat de in casu bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoekende partij en dus geen maatregel betreft die specifiek ten aanzien van het kind genomen wordt, merkt verweerder op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de belangen van het kind. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie oordeelde geheel terecht dat het hoger belang van het kind niet wordt geschaad indien de referentiepersoon zich inspanst om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden zoals niet ten laste van de openbare overheden zijn of allerm minst actief zoeken naar werk.

De verzoekende partij gaat met haar kritiek niet in op de concrete motieven van de in casu bestreden beslissing.

Daar waar de verzoekende partij nog verwijst naar artikel 14 van het KB van 11 juli 2003 omtrent de rechtspleging van het CVGS, is dit evenmin ernstig. Verweerder benadrukt dat voormelde bepaling specifiek betrekking heeft op de asielprocedure, zodat verzoekende partij er zich niet dienstig op kan beroepen.

Verzoekende partij wijst vervolgens op het gezinsleven met haar echtgenoot en pasgeboren dochter en houdt een schending voor van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"(...)"

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats aangetoond dat er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoekende partij.

Hieromtrent motiveerde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht dat dit geen reden is om verzoekende partij automatisch te ontslaan van de verplichting om te voldoen aan de voorwaarde van de verblijfskaart.

Verzoekende partij maakt verder geenszins aannemelijk te maken dat onderhavige beslissing een ongerechtvaardigde inmenging zou vormen in het voorgehouden gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

In casu dient vastgesteld dat de inmenging bij wet is voorzien (art. 11, § 2, juncto art. 10 Vreemdelingenwet), zodat aan de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM is voldaan.

Verzoekende partij en haar zoon voldoen niet langer aan de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, nu de referentiepersoon die de verzoekende partij heeft vervoegd niet meer beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, gezien hij op heden een werkloosheidsuitkering geniet en niet actief op zoek is naar werk.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Bovendien werd het verblijfsrecht van verzoekende partij en haar zoon ingetrokken gelet op een gebrek aan stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, waarbij bleek dat verzoekende partij afhankelijk is van een werkloosheidsuitkering, zonder dat hij actief op zoek is naar werk, zodat de bestreden beslissing ook dient te worden gezien als een beslissing strekkende ter bescherming van het economisch welzijn van het land.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoekende partij laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in het familiaal leven van verzoekende partij en haar zoon

zou uitmaken en dat de private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

Dat verzoekende partij in België een gezin vormt met haar echtgenoot en zoon, verschaft aan verzoekende partij immers geen automatisch verblijfsrecht, zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing strekt er ook niet toe het gezinsleven van verzoekende partij te verhinderen of te bemoeilijken. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoekende partij en haar zoon om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch stelt louter vast dat verzoekende partij niet langer beantwoordt aan de voorwaarden voor gezinshereniging.

Verweerder laat nog gelden dat de verzoekende partij, voorafgaandelijk aan de hereniging, gedurende een lange periode gescheiden was van haar echtgenoot. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat dhr. F. F. (...) sinds 24.07.2011 in het Rijk bevindt. Terwijl verzoekende partij pas op 18.01.2015 het Rijk is binnengekomen.

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoekende partij niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de ter zake geldende wettelijke bepalingen.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bovendien bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft wel degelijk een afweging gemaakt tussen de private en de openbare belangen.

Een schending van art. 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoekende partij houdt tot slot een schending voor van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

*Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:
“(...)”*

Verweerder merkt op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet uitsluitend betrekking heeft op beslissingen tot verwijdering. Aangezien de in casu bestreden beslissing geenszins een verwijderingsbeslissing uitmaakt, doch wel een beslissing tot intrekking van verblijf, kan verzoekende partij zich niet dienstig beroepen op voormeld artikel.

Verweerder laat tot slot gelden dat verzoekende partij een schending aanvoert van de richtlijn 2003/86/EG.

Immers, de Raad van State heeft er reeds herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk het beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is (zie o.m. R.v.St., nr. 3199, 4.3.1954, Belgische Staat/Hos ; R.v.St., nr. 8323,

6.1.1961, Belgische Staat/ Javaux ; H. LENAERTS : Administratieve rechtscolleges, Adm.Lex., nr. 91, p. 48 ; Les Nouvelles : Le Conseil d'Etat, nr. 1763, p. 605).

De niet-naleving van deze vereiste heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (R.v.St., nr. 4934, 7.2.56, Kosinsky ; R.v.St., nr. 7521, 6.1.1960, Verboomen).

Deze niet-ontvankelijkheid moet het rechtscollege desnoods ambtshalve vaststellen, daar de ontvankelijkheid van een beroep bij een rechtscollege de openbare orde aanbelangt.

De rechter zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een niet regelmatig aangebracht beroep ten gronde behandelen.

In casu merkt verweerder op dat betreffende het middel van verzoekende partij voor ogen dient gehouden te worden dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een beslissing, geen duidelijke omschrijving geeft van de rechtsregel die geschonden wordt geacht. (cf. R.v.St. nr. 50.142, 9.11.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere verwijzing naar "de richtlijn 2003/86/EG".

De verzoekende partij blijft aldus in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een (ontvankelijk) middel.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een beslissing tot intrekking van verblijf diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3.1. Wat de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht betreft, kan worden verwezen, naar wat *supra*, onder punt 3.1.3.2., reeds werd uiteengezet.

3.2.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 11 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.2.3.2.1. Artikel 11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)

§ 2 (...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

(...)"

Te dezen werpt de verzoekster op dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat haar echtgenoot een erkend vluchteling is, met zijn vrees en dat dit ook voor haar bepaalde gevolgen kan hebben. Er wordt evenwel niet ingezien – en de verzoekster licht niet toe – in welk opzicht dit gegeven verband houdt met de in artikel 11, § 2, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet opgesomde elementen waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beëindiging van een verblijfsrecht.

Een schending van artikel 11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Vooreerst wordt erop gewezen dat inzake immigratie het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnert heeft dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu betreft het een beslissing tot intrekking van verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is evenwel niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Te dezen is de bestreden beslissing gebaseerd op artikel 11 van de Vreemdelingenwet, wat door de verzoekster niet wordt betwist. De inmenging is dus bij wet voorzien. Deze verblijfsreglementering heeft tot doel om de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen te controleren. Het is een vaststaand beginsel van internationaal recht dat de taak is van de Staat om de openbare orde te waarborgen en dat migratiecontrole daar uitdrukkelijk deel van uitmaakt (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De inmenging streeft aldus één van de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM opgesomde doelen na. De volgende vraag die rijst, is of de inmenging noodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en

proportioneel is met het nagestreefde doel (cf. EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia v. Frankrijk*, § 52).

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat “(h)et feit dat betrokkene recentelijk een kind heeft, geboren in België, (...) geen reden (is) om haar automatisch te ontslaan van de verplichting om te voldoen aan de voorwaarden van de verblijfskaart”, dat “(d)e aard en de hechtheid van de gezinsband (...) niet op(wegen) tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen” en dat “(h)et hoger belang van het kind (...) niet (wordt) geschaad indien de referentiepersoon zich inspant om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden zoals niet ten laste van de openbare overheden zijn of allerm minst actief zoeken naar werk”. Aldus kan de verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tracht voorbij te gaan aan het feit dat zij en haar echtgenoot een zeer jong kind hebben. Uit de hiervoor genoemde motieven blijkt immers dat daarmee terdege rekening wordt gehouden. Dit blijkt des te meer nu de gemachtigde ervoor gekozen heeft om de verzoekster geen bevel te geven om het grondgebied te verlaten, waarmee hij haar in wezen een tweede kans geeft om zich in regel te stellen met de verblijfsvoorwaarden. Zij dient aldus het grondgebied – en haar echtgenoot en zeer jonge kind – niet te verlaten en kan, indien haar echtgenoot voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste, een nieuwe verblijfsaanvraag tot gezinshereniging indienen die gestaafd is met de nodige bewijsstukken.

Bovendien kan er nog op worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, weliswaar met betrekking tot de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, beschouwde dat de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken geen onevenredige inbreuk vormt op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM (cf. de consideransen B.64.7 *inuncto* B.65, en B.52.3).

De verzoekster, die sinds 2014 haar echtgenoot heeft vervoegd en in België een kind heeft gekregen, toont met haar betoog, dat *in se* erin bestaat dat zij bij haar echtgenoot en kind in het Rijk wenst te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en dat haar gezinsleven dient te primeren op de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering, dan ook niet aan dat er sprake is van een disproportionele inmenging in haar familiaal leven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.3.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoekster kan tegen de bestreden beslissing niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling moet de minister (c.q. staatssecretaris) of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering ten aanzien van de onderdaan van een derde land rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon. Artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als “de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”. Er blijkt niet dat deze bepaling tevens van toepassing is op de beslissing waarbij het verblijfsrecht wordt ingetrokken zonder dat daarbij tevens een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd. Bijgevolg wordt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet geschonden door de bestreden beslissing. Bovendien wordt erop gewezen dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk in rekening heeft gebracht dat de verzoekster een kind heeft dat in België is geboren, nu erin wordt gesteld dat “(h)et feit dat betrokkene recentelijk een kind heeft, geboren in België, is geen reden om haar automatisch te ontslaan van de verplichting om te voldoen aan de voorwaarden van de verblijfskaart”, dat “(d)e aard en de hechtheid van de gezinsband (...) niet op(wegen) tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen” en dat “(h)et hoger belang van het kind (...) niet (wordt) geschaad indien de referentiepersoon zich inspant om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden zoals niet ten laste van de openbare overheden zijn of allerm minst actief zoeken naar werk”.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.2.3.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 11 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.2.3.3. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Uit de bewoordingen van deze bepaling volgt duidelijk dat dit artikel niet gericht is tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 1 juli 2014, C-141/12, Y.S., § 67). Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Het kan niet betwist worden dat de bestreden beslissing dient te worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekster ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht is dan ook van toepassing.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu heeft de verzoekster op 8 maart 2016 een aanvraag ingediend ter verlenging van haar verblijfkaart in toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. De verzoekster werd naar behoren gehoord in het kader van deze procedure. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekster op 23 maart 2016 een schrijven van 14 maart 2016 van de verwerende partij werd betekend waaruit blijkt dat zij werd uitgenodigd om alle documenten aan te brengen die zij nodig acht teneinde de

beoordeling op grond van artikel 11, § 2, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet te maken. Zij kon in deze verblijfsprocedure immers naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar maken over het gegeven dat haar echtgenoot een erkend vluchteling is waarmee zij een kind van één jaar heeft. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met het gegeven dat de verzoekster hier een kind heeft, maar dat dit *“geen reden (is) om haar automatisch te ontslaan van de verplichting om te voldoen aan de voorwaarden van de verblijfskaart”, dat “(d)e aard en de hechtheid van de gezinsband (...) niet op(wegen) tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen” en dat “(h)et hoger belang van het kind (...) niet geschaad (wordt) indien de referentiepersoon zich inspant om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden zoals niet ten laste van de openbare overheden zijn of allerm minst actief zoeken naar werk”*. In tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dus wel degelijk rekening gehouden met haar kind.

Een schending van het recht van verdediging, van het hoorrecht en van het beginsel *“audi alteram partem”* kan niet worden aangenomen.

3.2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.2.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot intrekking van verblijf (bijlage 14ter) heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.2.3.6. De verzoekster maakt evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

3.2.3.7. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN